ΧΡΟΝΟΣ, Πραγματικότητα η Ψευδαίσθηση;

Κάποιες στιγμές έχω την αίσθηση ότι εμείς οι άνθρωποι μοιάζουμε με μαριονέτες που τις κινούν αόρατα νήματα, τα οποία κινεί με τη σειρά τους αυτός που οργανώνει την παράσταση.

Δεν έχουμε επίγνωση της δομής που υπάρχει στα γεγονότα που μας συμβαίνουν, τα οποία απλώς λαμβάνουν χώρα και ο καθένας ακολουθεί τη διαδικασία της δικής του ζωής όπως αυτή εκτυλίσσεται στο χρόνο. Φυσικά, ο καθένας περιγράφει αυτό που συμβαίνει και αυτό το κάνει με το δικό του τρόπο, αλλά όλες αυτές οι περιγραφές είναι υποκειμενικές. Και αυτό το αντιλαμβάνεται κανείς κάθε φορά που αναπολεί το παρελθόν και διαπιστώνει ότι τίποτε από όλα αυτά δεν μένει στο τέλος. Δεν θυμάται, δηλαδή πως σκεφτόταν πριν από κάποια χρόνια, πως ένιωθε, αλλά ούτε και τα προβλήματα που αντιμετώπιζε τα οποία τότε του φαίνονταν πολύ σοβαρά.

Αλλά πίσω από την καθημερινή ζωή, από τα προγράμματα και τα σχέδια για το μέλλον και την αγωνία για την επιβίωση, υπάρχει μια άλλη πραγματικότητα στην οποία μπορούμε να ζήσουμε παράλληλα. Κι ενώ η καθημερινή εξωτερική μας δραστηριότητα κυλάει στον ιστορικό χρόνο, αυτή η άλλη πραγματικότητα σχετίζεται με τη δεύτερη φύση που καλούμαστε να αναπτύξουμε, την οντική, η οποία δεν ανήκει στον ιστορικό χρόνο. Σχετίζεται με την αίσθηση ότι υπάρχουμε και με την αφύπνιση κάποιες στιγμές μέσα μας ενός βλέμματος που μπορεί να δει τον κόσμο σαν να τον βλέπει πρώτη φορά, όπως όταν ήμασταν παιδιά, χωρίς τις αναλύσεις και τις περιγραφές που μας υποβάλλουν οι σκέψεις που κάνουμε για αυτόν.

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι το μόνο σταθερό σημείο σε ολόκληρη την ανθρώπινη εμπειρία είναι η αίσθηση της ύπαρξης, που είναι ανεξάρτητη από το χρόνο με τον τρόπο που τον αντιλαμβανόμαστε συνήθως. Αυτή η αίσθηση είναι το σταθερό σημείο στο οποίο μπορεί να επιστρέφει κανείς, από κάθε σημείο του χρόνου και όχι μόνο δεν υπόκειται στη φθορά του χρόνου, αλλά γίνεται πιο έντονη, όσο πιο συχνά επιστρέφουμε σε αυτή.

Το πρόβλημα όμως είναι ότι έχουμε ξεχάσει το δρόμο να επιστρέφουμε σε αυτήν κι έτσι, ενώ η ζωή μας κυλάει ταυτόχρονα σε πολλά επίπεδα, συνειδητοποιούμε μόνον αυτό που ζει μέσα στον ιστορικό χρόνο. Κι εφόσον δεν έχουμε συνείδηση των άλλων επιπέδων, δεν υπάρχουν για εμάς. Αντιλαμβανόμαστε, βέβαια, ότι οι ψυχικές μας λειτουργίες, όπως η σκέψη και το συναίσθημα, από την ίδια τους τη φύση δεν ανήκουν στον ιστορικό χρόνο, που συνήθως τον βιώνουμε μέσα από τη ροή των γεγονότων. Για παράδειγμα, με τη σκέψη μας μπορούμε να ταξιδεύουμε στο παρελθόν και να οραματιζόμαστε το μέλλον ή να νιώθουμε διαφορετικά συναισθήματα για πρόσωπα που δεν ζουν πια και μάλιστα κάποιες φορές με τρόπο έντονο.

Μέσα από αυτές τις εμπειρίες που είναι κοινές σε όλους μας, μπορούμε να έχουμε κάποια εικόνα για τη δυνατότητα ύπαρξης επιπέδων συνείδησης που βιώνουν κάποιοι άνθρωποι και που δεν υπόκεινται στην συνηθισμένη αίσθηση που έχουμε για το χρόνο. Η αίσθηση που έχουμε για τον χρόνο είναι υποκειμενική. **Χρόνος αντικειμενικά δεν υπάρχει. Υπάρχουν μόνο διαδικασίες που εξελίσσονται σε μια δεδομένη στιγμή που εξετάζουμε. Αντιλαμβανόμαστε μόνον τα αποτελέσματα αυτών των διαδικασιών κάθε δεδομένη στιγμή και η αντίληψη αυτών των αποτελεσμάτων δημιουργεί σε εμάς την ψευδαίσθηση της ύπαρξης του χρόνου.** Αν δούμε τη διαδικασία της ζωής μας ως μία διαδικασία που ανήκει σε ένα ευρύτερο σύνολο, τότε μπορούμε να υποθέσουμε ότι η κάθε στιγμή μας ανήκει σε ένα ευρύτερο παρόν, με το οποίο μπορούμε να συνδεθούμε μέσω αυτής.

Δεν μπορούμε να αντιληφθούμε την ιδέα του αιώνιου παρόντος από την κατάσταση συνείδησης που βρισκόμαστε συνήθως. Κάθε προσπάθεια να περιγραφεί οδηγεί σε περίεργες θεωρήσεις, όπως στην ιδέα της μετενσάρκωσης ή ακόμη και σε ιστορίες επιστημονικής φαντασίας, όπως τα ταξίδια στο μέλλον ή στο παρελθόν. Και αυτό είναι φυσιολογικό να συμβαίνει. Είναι αδύνατον ο ατελής ανθρώπινος νους να συλλάβει μια κατάσταση τόσο πολύπλοκη. Υπάρχουν όμως μαρτυρίες ανθρώπων που βίωσαν αυτήν την κατάσταση, όπως υπάρχουν και πολλές αναφορές στα ιερά κείμενα όλων των θρησκειών.

Συνήθως, ζούμε στον ιστορικό χρόνο μέσα από την ακολουθία των γεγονότων που συμβαίνουν. Σε αυτήν την συνηθισμένη κατάσταση συνείδησης δεν αντιλαμβανόμαστε το λόγο για τον οποίο συμβαίνουν τα γεγονότα, διότι όλα συμβαίνουν χωρίς τη δική μας συμμετοχή. Η δεύτερη κατάσταση συνείδησης, η συνείδηση του εαυτού, δεν υπάρχει από μόνη της στη ζωή μας. Χρειάζεται να τη δημιουργήσουμε. Και τη δημιουργούμε μαθαίνοντας να υπάρχουμε στο χώρο όπου υφίσταται η ενέργεια του συναισθήματος μέσα μας.

Οι δυσκολίες της ζωής ξυπνούν το συναίσθημα μέσα μας, το οποίο αποτελεί το όχημα για να υπάρχουμε στο

χώρο αυτό, αλλά απαιτείται επιπλέον μια ειδική και επίπονη προσπάθεια, για να μπορεί η προσοχή μας να παραμένει εκεί. Και μόνον όταν μετά από μεγάλες προσπάθειες καταφέρουμε να περνάμε κάποιες φορές, στην τρίτη κατάσταση συνείδησης, την αντικειμενική συνείδηση, γίνεται δυνατή η κατανόηση όλων των προηγούμενων καταστάσεων, του νοήματος της ζωής, του λόγου για τον οποίο μας συμβαίνουν τα διάφορα γεγονότα. Διότι μόνον τότε μπορούμε να συνδεθούμε με το αιώνιο τώρα, εκεί που δεν υπάρχει παρελθόν και παρόν, εκεί που δεν υπάρχει χρόνος.